

Sambandet mellan inkarnationsprocessen och livsuppgiften

Välkomna, mina älskade vänner. Ni svävar alla i ett tryggt moln av gudomligt medvetande och ni är omhändertagna av gudomlig kärlek, oavsett om ni vet om det eller inte, känner det eller upplever det. Ditt totala medvetande vet om det; ditt fragmenterade medvetande vet inte om det. Försök att uppnå kontakt med ditt innersta väsen så att du kommer att veta att detta är sant.

I kvällens föredrag kommer jag att ta upp aspekter av inkarnationsprocessen. Vid denna tidpunkt i er utveckling på er väg, kommer den här förståelsen återigen att vara precis vad ni behöver för att binda ihop vissa insikter som ni har fått. Till att börja med behöver jag sammanfatta vissa aspekter av skapelsen om jag har diskuterat tidigare i olika sammanhang. Skapelsen är den gudomliga verklighetens ansats att fylla tomrummet med liv och varande. Jag har ägnat ett helt föredrag åt detta och rekommenderar er att läsa det igen för att förstå ämnet fullt ut [1]. Det fragmenterade medvetandet är ett resultat av att det totala medvetandet sprider sig och fyller varje skrymsle och vrå av "rummet". Jag använder denna term i brist på ett bättre ord.

Den mänskliga strukturen i sig representerar den här bilden mycket bra. Djupt inuti er kärna finns det en oändlig essens. Denna inre essens utgör evigt liv, evig verklighet, evig skönhet, gränslös visdom och kärlek, men även om ditt yttre medvetande *är* förbundet med kärnan, så ignorerar det detta faktum och tycks inte ha någon kontakt med den. Du tycks vara ett isolerat stycke medvetande. Detta är vad som gör att livet framstår som så skrämmande och varför ditt yttre medvetande blint trevar sig tillbaka till sin förbindelse med det totala jaget. Ditt yttre medvetande kommer så småningom att bli medvetet om denna förbindelse, för förbindelsen var i själva verket aldrig bruten. Den bara *verkade* vara bruten sett ur det begränsade yttre medvetandets utsiktspunkt.

Uppgiften för varje fragmenterad, synbarligen frånkopplad medvetandeaspekt är att inse sin sanna identitet och förbindelse med det verkliga jaget. Detta sker genom ett ofta mödosamt trevande sökande, genom sinnets försök att vidga sina snäva begränsningar. Sinnet bär på denna möjlighet att expandera; även i sitt frånkopplade tillstånd inrymmer det varje aspekt av den gudomliga verkligheten. Användandet av denna möjlighet beror endast på vilken väg sinnet tar, vilken väg viljan riktar in det i, vilken tanke sinnet väljer i varje givet ögonblick. Detta är en viktig nyckel, mina vänner, och vi ska återkomma till den senare i det här föredraget.

De fragmenterade aspekterna av medvetandet, av det gudomliga ljuset, som tycks ha förlorat sin förbindelse, svävar runt i rummet. Dessa aspekter blir *personligheter*. Sådana personligheter utvecklar problem på grund av sin synbarligen förlorade förbindelse. Ordet ”problem” harmonierar med dagens vokabulär. I andra perioder i historien användes andra ord, som ”synd” till exempel. Oavsett vilket ord man väljer, behöver den fragmenterade medvetandeaspekten rening på många nivåer, såsom känsla, förståelse, kunskap. Den behöver breda ut sin medvetenhet till sin fulla kapacitet. Denna utbredning innebär att inse att förbindelsen finns, att den alltid har funnits och alltid kommer att finnas.

Ett totalt väsen – ett fullständigt väsen – är ett väsen som är helt medvetet om sin gudomliga natur och som är helt i besittning av den gudomliga visdomen och energin. Ni är alla *totala väsen*, men ert manifesta medvetande, som ni identifierar er med, är en aspekt som ert totala väsen strävar efter att återförenas med. Detta kan endast ske när den fragmenterade aspekten av det manifesta medvetandet gör sig förenlig med det totala medvetandets natur.

Livet, i dess vidare bemärkelse, är mycket hängivet processen att sprida det gudomliga medvetandet och återförena synbarligen fränkopplade aspekter. Det finns många olika termer som betecknar den här processen. Den kallas ofta den gudomliga planen, utvecklingsplanen eller frälsningsplanen.

Det är en fortgående process, en oupphörlig rörelse, en flödande energi som strävar efter att sprida ut och på samma gång återförena sig själv. I denna utspridning förloras synbarligen ibland förbindelsen. Rörelsen är alltså en rörelse av att sprida ut och röra sig tillbaka till sin källa för ett återförenande, ett ständigt framskridande i detta fram- och tillbakaflöde. Varje återförenande rörelse tillbaka till källan följs av en utspridande process, så att den förenade substansen under tiden har blivit förstörd. Bara visualisera det: att sprida ut och komma tillbaka till källan, som varje gång gör den förenade substansen vidare, som utvidgar den allt mer. Detta utgör, i andra termer, den stora planen.

Hur ter sig detta sett ur en mindre förståelseram, mer anpassad till ert mänskliga medvetandetillstånd? Jag ska förklara det så att ni kanske kan erhålla en viss nytta av att förstå era upprepade livscyklar. Ni har hört många förklaringar kring reinkarnation och kring planerna ni gör innan ni går in i ett förkroppsligande. Ni har hört det nämnas att ni gör ett kontrakt med er själva för att uppfylla en viss uppgift. Denna planläggning görs i andens värld. Jag ska nu tala om detta på ett något annorlunda sätt.

När du inte är förkroppsligad, när du är medveten om ditt totala väsen, är du också medveten om de aspekter inom dig som har förblivit försummade och som behöver läkning och rening. Man skulle också kunna säga att det behövs en omskolningsprocess, där synbarligen ny kunskap ska erhållas – även om den i själva verket är mycket gammal. Detta är en parallell till att rena känslan till essensens rena kärlek. För att fullfölja processen av att sprida och återföre, sänds den aspekt som skall renas så att säga ut, i brist på bättre ord, in i det medvetanderike som motsvarar dess eget tillstånd. Och detta är den materiella nivån av livet så som ni känner den i ert medvetna jag. Detta tillvarorike uttrycker den separerade aspektens – personlighetens – begränsade medvetandetilstånd, och i detta mer okunniga och mindre medvetna tillstånd är alla vibrationsfunktioner kraftigt dämpade. Energiflödet stelnar och gör att saker och människor fixeras. Flödet blir osynligt, liksom väsendet självt. Den kraftigt förtätade formen av dess essens tycks utgöra den enda verkligheten.

I detta tillvarotillstånd kan processen som jag beskrev fortsätta. Den grövre materien blir mer och mer förfinad allteftersom fler personligheter förfinar sina vibrationsfunktioner och sin förnimmelseförmåga och medvetenhet. En inkarnation väljs således för att uppfylla specifika uppgifter i en stor, övergripande plan. De fragmenterade aspekterna har vissa grundläggande tillstånd gemensamt. När den gudomliga fullkomligheten har genomgått förvrängningen som temporärt förändrar dess manifestation till ett mindre uttryck, då tycks förvrängning, missuppfattning, lidande, mörker och separation vara den gemensamma lotten för alla dessa synbarligen isolerade personligheter. Kombinationerna varierar, graden av utveckling varierar, men vissa grundläggande beståndsdelar gör sig gällande för den gudomliga substansen liksom för dess förvrängda version. En viss renad individ kan med andra ord vara helt olik en annan renad individ, där var och en representerar en olikartad aspekt av gudomligheten. Samtidigt finns det oföränderliga grundläggande gemensamma nämnare, inbegripet kärlek, visdom, skönhet och många andra kvaliteter. Samma princip gäller för den orenade personligheten. Varje väsen hanterar således den fragmenterade aspekten som behöver förfinas på olika sätt. Tillsammans med specialiserade, högt utvecklade varelser arbetar det totala väsendet fram inkarnationerna. Planerna utarbetas noggrant.

Att befinna sig i kroppen har ett syfte som är gemensamt för alla: att finna vägen mot att återförenas med essensen. Oavsett hur olika uppgifterna kan vara, förblir detta mål av nödvändighet detsamma för alla. Återförenandet med essensen kan ske där individen redan är renad, men det är naturligtvis inte där uppgiften ligger. Uppgiften ligger alltid där personligheten fortfarande är separerad från essensen. Det är då upp till det medvetna sinnet att avgöra huruvida det kommer att använda de redan renade aspekterna för att hjälpa den orenade delen att fullgöra uppgiften eller inte. Det medvetna egot måste fatta detta beslut. Det högre jaget kommer inte och kan inte påtvinga sig självt på det medvetna sinnet. Detta skulle strida mot alla andliga lagar.

Uppgiften kan inte uppfyllas genom att lägga all tonvikt på den kontakt med det gudomliga jaget som redan finns utan att fokusera på de problematiska aspekterna, de blinda fläckarna. Jag har talat om detta på flera sätt. I det här föredraget vill jag dock relatera förbindelseprocessen till födelsen och döden sett ur den mänskliga synvinkeln.

Låt oss först ta dödsprocessen. Födelsen kommer att förstås bättre som en uppföljare till döden, snarare än det sätt som ni på jorden väljer att se den på. Eftersom mänskligheten ser födelsen som början och döden som slutet, kan det ur detta fränkopplade perspektiv tyckas meningslöst att börja med döden. Men ni kommer att se att ni endast kan förstå födelsen på ett riktigt sätt om ni ser den som en uppföljare till döden – eller snarare till det sätt som döden ägde rum på. Jag avser här inte de ytliga omständigheterna. Jag menar fullgörandet av det föregående livets uppgift, vilket återspeglas i sättet som döden äger rum på.

Dödsprocessen kan anta många olika former, beroende på personlighetens fullgörande av uppgiften. När det inre jaget genomsyrar den yttre personligheten, kommer uppgiften att uppfyllas. I detta fall kommer personen inte bara att ha levt ett mycket fullödigt liv, utan det gudomliga väsendets fluidartade energiström kommer att dra sig tillbaka mycket gradvis. Energin drar sig tillbaka, livskraften drar sig inåt till den verkliga, eviga, oändliga världen, in i skapelsens oändliga rum. Detta ger upphov till en långsam, sen och organisk nedbrytning av kroppen. När livsuppgiften har uppfyllts helt och hållet, är processen så organisk, så naturlig att ingen rädsla eller smärta är inblandad. Personligheten har utvecklat en stark förnimmelse av allt livs kontinuum, så den kommer inte att dra sig samman i rädsla som kan orsaka lidande och smärta. Livet är en organisk och meningsfull process för själarna som uppfyller uppgiften som planerats i deras kontrakt. Den fysiska materiens död är lika meningsfull. Den utgör helt enkelt ett ytterligare steg av frigörelse och utveckling. Den är inte traumatisk. När döden kommer är den inte fruktad, inte heller önskad som den slutgiltiga flykten från livets svårigheter som inte är meningsfulla och förblir olösta som en konsekvens av personlighetens envishet mot att öppna och rikta om sinnet.

I det verkligt uppfyllda livet behandlas svårigheter alltmer som språngbrädor, som dörrar till ytterligare frigörelser, som slutligen upphör att upplevas som svårigheter. När varken rädsla eller önskan om att fly upptar personlighetens energisystem, strävar således det förenade inre och yttre väsendet organiskt mot att ytterligare fullborda den stora planen, där varje aspekt av medvetandet spelar en viktig roll. Allteftersom de fysiska livskrafterna drar sig tillbaka från kroppen, träder ett fylligare liv fram.

Men detta inträffar, mina vänner, bara när personligheten lär sig att tona in på det inre väsendet och följa dess vägledning som ett resultat av att koncentrera sig på den aspekt av själen som behöver renas. Då och först då *är det inre och yttre väsendet i full överensstämmelse med allting,*

inräknat den tidpunkt och det sätt som bandet till den fysiska farkosten bryts på. I dessa fall kommer, allteftersom livskrafterna drar sig tillbaka från kroppen, ett större, fullare liv till stånd och individen kan återigen breda ut sig i prakt och frihet, obehindrad av den tredimensionella verklighetens bojar. Denna medvetenhet finns i den manifesterande personligheten, som endast utgör en aspekt av ditt fulla väsen. Jag upprepar: Detta gäller för de ideala fallen där uppgiften helt och fullt har uppfyllts. Jag hoppas att ni alla på er väg mot uppfyllelse kommer att fullfölja detta tillräckligt för att uppnå detta tillstånd av medvetenhet och förbindelse, långt innan ert inre väsen har beslutat att er tid har runnit ut på grund av att ni har åstadkommit vad ni har föresatt er att göra.

I samband med detta skulle jag vilja inflika att det finns människor som har en djup missuppfattning som hindrar dem från att helhjärtat åta sig sin uppgift. Den består av tanken att om de löser sina problem och avlägsnar sitt mörker och därmed blir lyckliga och uppfyllda, då måste de dö. Sättet som de visualiserar döden på är förstås inte alls som den harmoniska, fruktbara och meningsfulla process jag beskrev, som är den naturliga biprodukten av rening, uppfyllelse och förbindelse. De fruktar döden som en fränkopplad, disharmonisk process.

Det är naturligtvis fullkomligt fel att anta att i den stund som dina problem är lösta, är ditt liv färdigt. Det helt motsatta är sant. Det är i själva verket bara när dina problem är lösta som en ny aspekt av uppgiftens uppfyllelse kan ta sin början. För ingen personlighet kan gå igenom livet utan att låta andra dra nytta av vad den har lärt sig. Behovet, driften och längtan efter att ge är en integrerad del av själen. Detta kommer från det inre väsendet. Det fulla livet som vecklar ut sig efter att merparten av molnen i själen har lösts upp, är en del av uppgiftens fullgörande. Jag ber er därför, håll inte tillbaka era framsteg, mina vänner, på grund av att ni betraktar lidande och själens bristande uppfyllelse som de enda medlen som håller er förbundna med er kropp. Sådana tankar behöver inte vara helt medvetna, men de finns likväl.

Din medvetenhet och kontakt med ditt inre, verkliga jag kommer att göra livet härligt och du kommer således att uppleva döden som härlig. Detta medvetandetillstånd kommer att göra livet fritt från rädsla eftersom det inte finns något att vara rädd för i att dö. En sådan oräddhet är varje mänsklig själs slutliga utveckling. Detta är målet som ni försöker nå.

Men låt oss nu titta på andra olika möjligheter när det gäller dödsprocessen. De som inte helt uppfyller sin uppgift i livet måste känna en diffus längtan, ett gnagande missnöje genom hela sina liv. Lyssna alltid till detta som ett tecken på att någonting inte står rätt till. Det medvetna sinnet bör påbörja ett avsiktligt sökande. Denna längtan drabbar då och då även de som i grunden har åtagit sig en väg som denna. Nya faser kommer ut ur själen, som det medvetna sinnet först har svårt att förstå och identifiera. Ett diffust missnöje och en diffus oro är tydliga tecken på att något

håller på att försummas. Först när personligheten förstår och uppmärksammar tecknets fulla innebörd, kommer den återigen att finna sig i ett tillstånd där inre frid, glädje och trygghet råder.

Måttstocken som mäter uppgiftens fullbordan är inre frid, oräddhet och den organiska kvaliteten i ditt liv och i din död. De som vägrar att titta i rätt riktning kommer att känna sitt inre väsens påtryckningar och viskningar i sitt yttre medvetande. Personligheten försöker då tysta ner den rösten, fly bort från den och åstadkomma en hel del ytligt brus och rörelse för att inte lyssna på den. Ofta misstar ni det diffusa missnöjet med neurosen i sig, som om frånvaron av den här upplevelsen, utan att förändra ditt livs riktning, skulle innebära emotionell hälsa. Det neurotiska framkallas i själva verket som ett resultat av misslyckandet med att upprätta förbindelsen till det inre jaget eller att uppfylla kontraktet som själen har kommit för att uppfylla.

Jag vill uppmärksamma er på en annan viktig sak som ofta leder till missförstånd. Att helt uppfylla livsuppgiften är inte nödvändigtvis avhängigt att man uppnår ett högt utvecklingsstadium. Det är mycket möjligt att en fragmentarisk personlighetsaspekt, förkroppsligad i en fysisk farkost, inte alls är högt utvecklad. Denna personlighet fullgör likväl sin uppgift fullt ut. Uppgiften motsvarar naturligtvis en sådan individs potential. Uppgiftens lätthet är samtidigt relativ; uppgiften är lika svår för den fragmenterade individen som en mer krävande uppgift skulle vara för en högre utvecklad person.

Som jämförelse är vissa människor högt utvecklade, men hamnar på efterkälken i förhållande till sin potential att utveckla sig själva och uppfylla sina uppgifter. De kommer därför inte att leva i frid, utan i rädsla, och deras död kommer inte att vara den organiska process jag har beskrivit. Förstå alltså, mina vänner, att uppgiftens fullbordan, det organiska livet och den organiska döden, förbindelsen och den inre friden inte nödvändigtvis är ett resultat av högre utveckling. De högre utvecklade personligheterna har ofta svårare att föra samman de avvikande aspekterna av sina själar och deras kamp kan därför ibland vara mycket hårdare. Den mindre utvecklade personen kommer inte heller att ha den medvetna vakenheten och kontakten med den inre rösten. I detta fall kommer uppgiften att fullgöras på ett mer instinktivt sätt.

Den som befinner sig på en väg som denna och som är hängiven sanningen och helhjärtat åtar sig att se och möta och rena sig själv, att ge upp alla försvar och alla undanflykter för att möta det som tycks vara svårast och temporärt smärtsamt – alla som väljer att avstå från frestelsen att koncentrera sig på de verkliga eller synbarliga felen hos andra för att undvika sig själv – och som därmed har åtagit sig att växa framför alla andra överväganden i livet, kommer att skapa kontakten som kommer att bringa yttre och inre uppfyllelse.

Låt oss nu göra flera distinktioner vad gäller dödsprocessen. Förutom det ideala fallet som beskrevs ovan, kan andra möjligheter uppstå när bron mellan det inre och det yttre jaget ännu inte fungerar.

Vad händer när döden kommer om det yttre och inre jaget, det högre jaget och egopersonligheten, det gudomliga jagets vilja och det medvetna sinnets vilja, är delade? Det finns flera möjligheter. Om personligheten exempelvis envist vägrar att lyssna på det inre, gudomliga medvetandets vägledning och bestämmer sig för att rationalisera och följa minsta motståndets väg, kommer den yttre personligheten att ha mycket mindre möjlighet att fullgöra uppgiften som den har kommit för. En serie av val i fel riktning kan försätta spåren så djupt att det efter en viss tidpunkt blir nästan omöjligt att spåra sina steg tillbaka. Negativa skaparprocesser kan sätta i gång en spiralkonfiguration bestående av psykiska kärnpunkter som upprepat frigör sin energi. När kraftimpulsen har fortskridit bortom en viss punkt, krävs det mycket mer ansträngning och riktad satsning för att lösa upp dessa negativa skapelser medan man fortfarande befinner sig i kroppen än att byta farkost och välja andra ”sceninställningar”, så att säga.

Märk nu väl, mina vänner, att detta ingalunda alltid är sant. I många fall är det fullt möjligt att ändra ett spår som är djupt inristat under lång tid, även när en hög människoålder har uppnåtts. Huruvida man har nått denna punkt utan återvändo kan inte något medvetet sinne någonsin utvärdera – endast det djupare gudomliga sinnet kan göra det. Men en sak är säker: ju längre man går, desto svårare blir det att förändra. För att undvika alla tänkbara missförstånd: Ingen individ som har nått en sådan punkt utan återvändo skulle ens våga sig i närheten av en väg som denna. Ingen av er här ska alltså tro att ni kan vara förlorade bara för att ni tillfälligt befinner er i en djup kamp eller tillfälligt känner hopplöshet. Dessa yttringar för bara fram vad som behöver komma upp till ytan för att lösas upp. Detta är en del av er uppgift att fullgöra. Den som befinner sig inom radien av en sådan väg kan ändra konfigurationen av en negativ psykisk kärns spiral.

I de fall där en person har styrt undan så långt från planen som var avsedd för personligheten att det är omöjligt att slå in på ny riktning, kan det inre väsendet fatta beslutet om att dö. Det högre jaget vet att det är slösaktigt att fortsätta på den inslagna riktningen, att lidandet är meningslöst och att den fragmenterade personligheten är bättre betjänt av att börja om igen. I sådana fall manifesteras inte döden som en organisk död, men den är meningsfull under dessa omständigheter och därmed organisk i det större sammanhanget.

När jag säger att döden inte manifesteras som en organisk död, menar jag att den kan inträffa i en plötslig olycka eller sjukdom, i en smärtsam, långsam sjukdom, och framför allt med det medvetna sinnet helt utan kontakt med den inre viljan. Det medvetna sinnet kan kämpa emot det inre beslutet och dra sig samman inför sin egen disposition och därmed öka den bristande

kontakten. Rädslan och egenviljan tar över och omöjliggör ett inre lyssnande. För tidig och våldsam död, som när unga människor dör i krig, faller ofta in, dock inte alltid, under denna kategori. Ingenting kan generaliseras. Men när döden inträffar i sammandragning och rädsla, är den en oorganisk manifestation, även om den är organisk i relation till det högre jaget. I dessa fall är den yttre personligheten helt omedveten om det inre jagets beslut och detta gör dödsprocessen desto svårare och mer smärtsam, eftersom den ser ut att vara meningslös och godtycklig. Det yttre medvetandet kommer då att kämpa emot döden utan att inse att dess större, totala medvetandet har valt den bästa lösningen under rådande omständigheter.

Under sådana omständigheter följer, när den yttre personligheten kämpar emot det inre jagets beslut, en kolossal kamp. Denna kamp kan fortsätta även i hög ålder, eftersom den yttre personligheten använder sin livskraft för att slåss mot det inre beslutet. Det inre väsendets beslut kan ibland avsiktligt få övertag över den yttre personens vilja. Dess krafter är naturligtvis oändligt mycket större än de krafter som det yttre medvetandet har tillgång till. Men under vissa omständigheter kan kampen fortsätta och det inre jaget kan välja att gradvis avveckla den gamla sceninställningen – den gamla inkarnationen – i syfte att upprätta en ny, dock utan att överanstränga sina krafter. Det inre jaget kan låta det yttre jaget hålla i gång kampen i viss utsträckning, så att själen åtminstone kan tillägna sig vissa viktiga lärdomar som den sedan kan utnyttja i nästa ”scen”. I dessa fall äger kampen om liv eller död bokstavligen rum i det inre. På en nivå är det en kamp mot att dö. På en annan nivå är det en kamp för att fullgöra uppgiften, att gå inåt och att ta reda på var personligheten mest behöver arbeta med sig själv, så att den yttre personen kan fokusera på områden som den har ignorerat och förnekat och som ursprungligen skapade den plågsamma kampen.

Ett annat vanligt sätt som människor ignorerar vad de mest behöver titta på är genom att söka andliga vägar som inte betonar denna aspekt av inre arbete. Detta är ett bekvämt sätt att förleda jaget, eftersom ”andlig utveckling” kan bli en flykt, även om du kanske erhåller andlig kunskap, uppnår vackra meditationer och till och med erhåller genuina andliga upplevelser av den kosmiska verkligheten – stundvis. Allt detta kan äga rum utan att man tar tag i de områden som ger störst smärta, obehag och skuld, oavsett huruvida detta upplevs medvetet eller ej.

Ytterligare en annan möjlighet som jag skulle vilja diskutera är motsatsen till det fall där det inre väsendet beslutar om död och den yttre personligheten gör motstånd mot det. I detta fall kanske den yttre personligheten verkligen tar en gynnsam riktning där alla möjligheter finns för att uppfylla uppgiften. Aspekter av personligheten kan dock orsaka så mycket problem och så mycket motstånd, att den yttre personligheten, trots de gynnsamma omständigheterna, kanske inte vill leva. Personen kanske bortser från den gynnsamma riktningen för att den är så djupt insnärjd i aspekter av problemet att helheten blir suddig. Om den yttre personligheten exempelvis vägrar att

ge upp en envishet, förblir de isolerade områdena som inte har bearbetats dunkla och skrämmande och personen börjar känna hopplöshet utan någon egentlig orsak. En del av det oärliga ”spelet” kan vara att förstora lidandet för att inte ”ge efter” och leta efter nya sätt att närma sig jaget och livet. Den självupprätthållande principen accelererar den psykiska kärnpunkten så mycket att personligheten till slut tror på sin hopplöshet. Den yttre personligheten finner sig således ovillig att röra sig, även om den kunde. Det inre, verkliga, gudomliga jaget vet om de mycket gynnsamma omständigheterna och är helt och hållet för ett fortsatt liv. Men det yttre jaget förstör medvetet detta liv och agerar ut sina värsta impulser trots alla sina gynnsamma manifestationer. Personligheten fragmenterar därmed sig själv så mycket att synnerligen destruktiva manifestationer kommer att äga rum. I extrema fall kan detta leda till självmord.

När det totala väsendet avslutar livet på något av dessa sätt, avgör det dess efterföljande livsomständigheter. Dessa omständigheter räknas ut på ett mycket rigoröst sätt som ni inte ens kan föreställa er. Varje detalj utgör en del av en exakt och invecklad ekvation där varje möjlighet beaktas i fullständig, logisk förbindelse med hela bilden: uppgiften att rena sig, uppgiften att behjälpligt påverka andra på ett sätt som är bäst lämpat för individen i fråga, det totala väsendets specifika tillgångar som livsmanifestationen kommer att föra fram, de största farorna och fallgroparna, hur stora risker som ska tas, hur många gynnsamma och ogynnsamma yttre influenser som bör finnas i livet som inte nödvändigtvis sammanfaller med ”behagliga” och ”obehagliga”. Att hitta den mest passande omgivningen, de mest passande föräldrar, syskon, vänner, kontakter senare i livet och många andra variabler som ni omöjligen kan föreställa er, kräver mödosam efterforskning.

Ni måste också föreställa er att alla andra människor som får kontakt med personen tillika måste listas ut. Varje kontakt öppnar många möjligheter. Kommer dessa individer att interagera utifrån sina högre jag? Kommer deras lägre jag att påverka varandra? Hur mycket ska varje högre jag ingjuta sin vägledning, inspiration och energi? Alltför mycket blir meningslöst och personlighetsaspekten skulle lika gärna inte ha förkroppsligat sig själv. Er nutida vetenskaps mest sofistikerade dator skulle aldrig kunna räkna ut alla dessa detaljer. Ingenting lämnas åt slumpen. Planen i sin helhet överträffar mänsklig förståelse och expertis. Jag har i ett tidigt föredrag sagt att en hel sfär, eller värld, hanterar just den här uppgiften [2]. En hierarki av högt utvecklade andliga varelser är experter på detta område och deras uppgift är att räkna ut dessa livsplaner.

Energikroppens fluidsysteem bär planen inom sig. Den är alltid synlig, tillgänglig och igenkännbar. Det finns inte några hemligheter kring den. Den har i sin tur en stor energimässig och magnetisk kraft. Det är ett mycket kraftfullt magnetfält som en individ är född med och bär genom livet. En individ väljer inte, och kan inte godtyckligt välja, en framtida inkarnation. Scenen ställs i ordning som ett resultat av den senaste inkarnation. Hur mycket uppfylldes och vad återstår att göras? Vad

bidrog till misslyckandena och vad bidrog till det riktiga utförandet? Var kan det behövas mer utmaning och var kan mindre utmaning behövas? Planen för framtida förkroppsliganden bestäms av livs- och dödsprocessen som skisseras i detta föredrag. Tiden, platsen och omständigheterna, den exakta sceninställningen, måste noggrant räknas ut för att passa planen som helhet.

I den grad som livs- och dödsprocessen uppfyllde kontraktet sett ur det totala väsendets perspektiv, kommer det framtida livet – i era termer – att skapa en större förbindelse med det eviga väsen som du är. Ditt totala väsens livskrafter, fluider och olika energiströmmar kommer att fylla den manifesterande personligheten i enlighet därmed, det vill säga i den grad som planen har fullgjorts. Omvänt gäller att i den grad som du vänder dig bort från att fullgöra din uppgift, från den inre förbindelsen där den behövs som mest, där det tycks vara svårast i början, försvagar du bron som tillåter det eviga livets energier, medvetande och strömmar att fylla dig. Den framtida inkarnationen blir då så mycket svårare: Den yttre personligheten måste göra alla ansträngningar; den behöver samla sina egna krafter i sitt frånkopplade tillstånd för att upprätta bron. Detta är den obevekliga lagen. Det separerade medvetande måste upptäcka sin egen potential att ändra riktning och transcendera sina snäva gränser. Ni kan tillämpa allt detta på föredraget jag har gett om de psykiska kärnpunkterna [3]. Skapandet måste sättas i gång tills den drivs av egen kraft.

När den yttre personligheten har avslutat en serie förkroppsliganden där den konsekvent har försvagat sin förbindelse med det verkliga jaget genom att uppsåtligt gå i motsatt riktning, då kan personligheten inte känna sin inneboende förbindelse och tror sig vara en helt separat individ. Detta är en välbekant bild för er. Ni och många människor som ni känner på denna väg, upplever fortfarande ofta er själva på det här sättet. Ansträngningen som behövs för att återupprätta förbindelsen, för att sondera de svarta fläckarna, där det tycks vara svårast, blir då mycket större. Endast med denna större ansträngning och goda vilja kan du ändra riktning; det blir dock gradvis lättare, eftersom när du ändrar riktning, byggs en ny spiralrörelse upp, en positiv kraft och psykiska kärnpunkter börjar explodera och skapa fler och mer positiva manifestationer, energier och kraftimpulser. Inflödet av gudomlig sanning, visdom, makt och kärlek blir därmed ständigt större.

Ingjutandet av energier från det inre väsendet, som tränger igenom den yttre personligheten, är direkt kopplat till *villigheten att gå igenom det som tycks vara svårast*. Detta är verkligen en mycket enkel mätare för er. Med denna mätare kommer ni att finna alla svar. Ni kommer då att kunna använda den redan manifesterade förbindelsen med det eviga medvetandet för att öppna sinnet för fler och fler möjligheter.

Låt oss titta på detta på ett mer specifikt sätt. Ni vet alla från tidigare erfarenhet hur lätt det är att tro att det inte finns någon väg ut när man befinner sig i en svår situation. I samma stund som du

blint antar, antingen medvetet eller omedvetet, antingen direkt genom din tankeprocess eller indirekt genom det sätt du agerar och reagerar i en situation, att det inte finns någon lösning utom den negativa lösningen som skapar hopplöshet och smärta, har du stängt ditt inre och yttre sinne för alla alternativ. *Det fränkopplade, medvetna sinnet måste först göra ett avsiktligt försök att vara redo för andra möjligheter.* Det medvetna sinnet, så som det nu är tillgängligt för dig, inrymmer potentialen att se mer, att tänka på andra sätt, att utvidga sin nuvarande omkrets. *Detta är dess uppgift.* Utan detta kan du inte uppnå ditt mål. Detta är det enda sättet som du kan skapa förbindelsen med ditt större medvetande och sedan ingjuta den alltmer med ditt totala väsens medvetande och energi. Detta är mycket viktigt för er att förstå.

En annan lika viktig aspekt av att ändra strömmens riktning är *identifikation*, som jag också har diskuterat tidigare [4]. När du helt identifierar dig med svårmod och undergång, vidmakthåller du det negativa skapandet och du stärker den inbillade separationen från allting som har mening och är gott. Det negativa skapandet, den negativa psykiska kärnpunkten, gör det allt svårare för dig att upptäcka att du är mer än den delen av dig som känner denna hopplöshet. När du känner hopplöshet är det alltså viktigt att inse att du nu identifierar dig med din hopplöshet. När du känner dig självavvisande, skyldig och dålig, är det viktigt att inse att du nu identifierar dig helt med den delen av dig som är orenad och hatar sig själv. I samma stund som du inser detta, gör det en stor skillnad. Du kan då ta nästa steg genom att fråga dig: ”Finns det inte någon annan möjlighet? Är detta verkligen allt som finns för mig? Är jag inte också något annat?” Jag menar inte något som fortfarande tycks vara avlägset. Ni kan ännu inte uppleva ert gudomliga jags verklighet. Men även *i ditt medvetna sinne, är du inte också något annat?* Du har verkligen möjligheten att se den här situationen på ett annat sätt, kanske enbart genom att öppna ditt sinne för en annan tankegång som du ännu inte provat, men som du utan tvivel kan prova. *Att öppna sinnets dörrar* är ytterst viktigt i detta att förändra strömmens riktning, då *det fragmenterade medvetandet måste finna sin väg tillbaka på egen hand*, eftersom det inte är medvetet om sin grundläggande förbindelse med det gudomliga. Och endast genom det fränkopplade sinnets medel, kan bron till det gudomliga upprättas. Och allteftersom du upprättar bron, tillåter du ditt fragmenterade medvetande att bli alltmer fyllt med ditt eviga väsens kraftfulla energi.

Stora välsignelser ges till var och en av er. Ge kärlek till varandra, ge näring åt varandra, även när ni tycks vara avvisade. Kärlek behövs, kanske inte alltid i en öppen handling, men säkerligen alltid i känslor. En stor, underbar välsignelse går djupare och djupare in i er och helgar era liv. Var i frid.

- [1] Föredrag nr 23
- [2] Föredrag nr 34
- [3] Föredrag nr 214
- [4] Föredrag nr 195

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-10-12